

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/51/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715010032
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8715010032.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom dňa 15.06.2016, v trestnej veci obžalovanej K. A., pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 29.09.2015 sp. zn. 4T/10/2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bola obžalovaná K. A. podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku oslobodená spod obžaloby Okresného prokurátora Poprad sp. zn. 2Pv 715/14/7706 zo dňa 26.1.2015 pre skutok, ktorého sa mala dopustiť tak, že

dňa 26.09.2014 v presne nezistenom čase, v bytovom dome na ulici P. č. XXXX/XX v X., po tom ako X. A., trvale bytom P. XXXX/XX, X., po zaklopaní otvoril dvere na svojom byte, kde za dverami stála obvinená K. A., ktorá na X. A. kričala rôzne informácie súvisiace so správou bytového domu, pričom následne táto vsunula nohu medzi prah dverí a chodbu bytu, čím mu zabránila zatvoriť vchodové dvere do bytu a následne s použitím svojej sily tieto dvere otvorila, aj napriek tomu, že sa X. A. snažil dvere zavrieť a nepustiť ju do bytu, kde takto násilím vošla do chodby bytu, pričom X. A. kopla do pravého predkolenia a zvalila ho na zem, a aj keď ju X. A. niekoľko krát vyzýval, aby z bytu odišla preč, na jeho výzvy nereagovala a zotrvala v chodbe bytu X. A. približne 5 minút a odišla až potom, ako videla, že X. A. mobilným telefónom ide telefonovať na políciu, pričom takto svojím konaním neoprávnene násilím vnikla do obydliá iného a neoprávnene tam zortvala, kde jej konaním nedošlo k spôsobeniu žiadnej škody,

čím mala spáchať prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku bol poškodený X. A. nar. XX.X.XXXX, bytom X., P. XXXX/XX s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie okresný prokurátor. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že so závermi prvostupňového súdu, na podklade ktorých oslobodil obžalovanú spod žalovaného skutku sa nestotožňuje, nakoľko súd nesprávne vyhodnotil zistený skutkový stav veci. Za dôležité považuje v prvom rade poukázať na výpovede svedka - poškodeného v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, kde vo všetkých výsluchoch zhodne a logicky popísal priebeh incidentu s obžalovanou bez akýchkoľvek závažných resp. podstatných rozporov. Z jeho výsluchov jednoznačne vyplýva, že obžalovaná po tom, ako sa s ňou poškodený odmietol rozprávať a chcel zavrieť vchodové dvere, strčila nohu medzi prah dverí a chodbu bytu, keď na jeho upozornenie

nohu vybrala a poškodený zatváral dvere pocítil náraz do dverí, dvere následne narazili do neho a otvorili sa. Následne obžalovaná vošla do chodby bytu, kopla poškodeného do pravého predkolenia a po tomto strčila do jeho pravého ramena, na čo poškodený stratil rovnováhu a spadol na zem na ľavý bok, v dôsledku čoho začal pociťovať bolesť v ľavom bedrovom kĺbe, trpela mu pravá ruka a z predkolenia mu tiekla krv. Takýmto zhodným spôsobom popisoval poškodený priebeh incidentu počas celého konania a nejaké drobné rozdiely spočívajúce v tom, či obžalovaná strčila do poškodeného jednou rukou alebo oboma rukami, na ktoré poukazuje súd vo svojom odôvodnení, nepovažuje za tak podstatné, aby mohol súd dospieť k záveru o nepresvedčivosti a nevierohodnosti tvrdení poškodeného a zároveň mohli byť zapríčinené aj dobou, odkedy došlo ku skutku a následnými výsluchmi. Navyše pokiaľ súd tieto rozdiely považoval za tak závažné, že z nich vyvodil záver o nedôveryhodnosti a nepresvedčivosti tvrdení poškodeného, nie je zrejmé, prečo tak rovnako nepostupoval aj vo vzťahu k obžalovanej, nakoľko ako vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 12.05.2015 aj v jej výsluchu z hlavného pojednávania sa nachádzali rozpory oproti jej výsluchu z prípravného konania zo dňa 10.10.2014, ktoré však obžalovaná nevedela odstrániť. Vo vzťahu k znaleckému posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia odvolateľ uviedol, že sa jedná o nepriamy dôkaz, ktorý práve podporuje a preukazuje pravdivosť tvrdení poškodeného uvedených v jeho výsluchoch o samotnom incidente a o násilnom konaní obžalovanej vo vzťahu k otázke, či došlo alebo nedošlo k porušeniu domovej slobody. Zo záverov znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že mechanizmus vzniku poranení u poškodeného zodpovedá incidentu, ktorý je popísaný vo výpovediach aj v lekárskej správe a práve uvedeným mechanizmom, a to nárazom do dverí a pádom poškodeného došlo k poraneniu pravého predkolenia a ľavého bedrového kĺbu. Znalec síce v záveroch znaleckého posudku uviedol, že k odrenine vonkajšej plochy pravého predkolenia v strednej tretine nedošlo kopnutím obžalovanej do poškodeného, avšak zároveň poukázal na to, že k uvedenej odrenine došlo nárazom okraja dverí do pravého predkolenia poškodeného počas inzultu medzi dverami bytu, kedy chcel poškodený zatvoriť dvere, čo potvrdzuje pravdivosť a logickosť tvrdení poškodeného, ktorý v priebehu celého konania uviedol, že po tom ako pocítil náraz do dverí tieto do neho narazili. Uvedené podľa názoru odvolateľa neodporuje a ani nevyvracia tvrdenia poškodeného o tom, že ho obžalovaná mala kopnúť do pravého predkolenia. Taktiež sa nie je možné stotožniť so záverom súdu, kde poukázal na fyzický nepomer osobných hmotností obžalovanej a poškodeného. Obžalovaná v zápisnici o výsluchu v prípravnom konaní zo dňa 10.10.2014 uviedla, že jej hmotnosť je 80 kg. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.5.2015 poškodený vo svojom výsluchu uviedol, že má hmotnosť 85 kg. S poukazom na uvádzané hmotnostné váhy nie je možné konštatovať ich zásadný nepomer, nakoľko sa jedná o približne rovnaké váhy. Vo vzťahu k samotnému incidentu a k tomu, či obžalovaná vzhľadom na to, že je žena mohla takýmto spôsobom zaútočiť na poškodeného a zvaliť ho na zem, poukazuje jednak na zdravotné problémy poškodeného, ktorými trpel v čase spáchania skutku, a ktoré sú popísané už v znaleckom posudku, ako aj v lekárskejších správach, a taktiež na to, že zo strany obžalovanej sa jednalo o nečakaný útok na osobu poškodeného. S poukazom na uvedené možno konštatovať, že nepatrný rozdiel hmotnostných váh a rozdielne pohlavia v danom prípade nezohrávali nijakú významnejšiu úlohu. Pokiaľ sa týka priestorových možnosti chodby bytu poškodeného, tak ako to vyplýva z fotodokumentácie zhotovenej v byte poškodeného má za to, že aj tieto potvrdzujú tvrdenia poškodeného a umožňovali priebeh incidentu tak, ako to popísal poškodený. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Krajský súd v Prešove v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku zrušil oslobodzujúci výrok rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/10/2015 zo dňa 29.09.2015 a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na základe podaného odvolania krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Podľa názoru krajského súdu v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. poriadku. Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ktoré dôkazy boli v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané, ktoré skutočnosti z jednotlivito vykonaných dôkazov vyplývali, pričom uviedol aj to ako dôkazy vyhodnotil a akými úvahami sa správal, keď dospel k záveru prezentovanému vo výroku svojho rozhodnutia.

Proti rozsahu vykonaného dokazovania v zásade nič nenamieta ani prokurátor vo svojom odvolaní, nesúhlasí však s tým, ako prvostupňový súd vykonané dôkazy hodnotil.

Je nepochybné, že v posudzovanej veci existujú dve skupiny dôkazov.

Na jednej strane je to výpoveď obžalovanej K. A., ktorá poprela, že by bola poškodeného akokoľvek fyzicky napadla i to, že by bola vstúpila do bytu. Z obsahu jej výpovede plynie, že k bytu poškodeného šla len preto, aby mu ukázala vyúčtovanie za opravu schodov, keďže krátko predtým on pred jej bytom na ňu vykrikoval, obvinil ju, že v súvislosti s opravou schodov robila kšefty a hrubo sa na jej adresu nevyjadril. Ďalej uviedla, že po tom, čo zaklopala na dvere bytu, otvoril jej poškodený, ktorému ľavou rukou odovzdávala nové doklady. Poškodený hovoril, že on nič nechce vidieť, snažil sa pribuchnúť dvere, no tie narazili do jej vystretej ruky, čím sa pootvorili. Z chodby videla, že poškodený vošiel do izby, myslela si, že ide pohľadať okuliare, no on začal kričať, že ide volať policajtov, preto išla preč.

Na druhej strane je tu výpoveď poškodeného X. A., ktorý potvrdiac, že ku slovnému konfliktu (aj keď s iným obsahom) medzi ním a poškodenou predtým došlo, priebeh udalosti popisoval odlišne. Vo svojej výpovedi v konaní pred súdom uviedol, že obžalovaná, ktorá mala v rukách nejaké papiere chcela silou mocou vstúpiť do jeho bytu, chcela mu tieto papiere ukazovať, no on o to nemal záujem a dvere chcel zavrieť, čo však nemohol, pretože obžalovaná dala nohu medzi dvere a prah. Po upozornení z jeho strany nohu vybrala a keď dvere zavrel, resp. myslel si, že sú zavreté, otočil sa odchádzajúc smerom do bytu. Vtedy sa však dvere prudkým nárazom otvorili, narazili do jeho pravého ramena, v dôsledku čoho sa zatackal, potom pocítil kopanec do pravého predkolenia, keď sa otáčal k dverám, obžalovaná doňho strčila predlaktím oboch rúk, v ktorých držala fascikel, zasiahla ho do oblasti pravého ramena a hrudníka. To všetko spôsobilo, že stratil rovnováhu a spadol na ľavý bedrový kĺb, v ktorom pocítil bolesť.

Keďže nik iný nebol priamym svedkom konfliktu medzi obžalovanou a poškodeným, hodnotil prvostupňový súd ich výpovede vzhľadom na existenciu ďalších dôkazov a skutočností.

V tejto súvislosti poukázal aj na znalecký posudok z odboru zdravotníctva, odvetvia traumatológie, podľa ktorého odrenina na pravom predkolení poškodeného nebola spôsobená kopnutím tak, ako to poškodený tvrdil, ale nárazom do dverí.

Aj keď je pravdou, že znalec v znaleckom posudku vznik zranení poškodeného (až na spomínané poranenia predkolenia, ktoré nevzniklo kopnutím) spôsobom, ako to popísal poškodený nevyvylúčil, prvostupňový súd pri hodnotení dôkazov zohľadňoval aj ďalšie skutočnosti.

Mimo výpovedí svedkýň E. B. a K. B., ktoré neboli priamo svedkami konania kladeného obžalovanej za vinu, ale potvrdili výpoveď obžalovanej v časti použitej nadávky zo strany obžalovaného v dobe, keď bol on pred jej bytom a ktoré, rovnako, ako svedkyňa, D. D. O. sa vyjadrovali k osobám obžalovanej a poškodeného, prvostupňový súd poukázal najmä na rozpory v jednotlivých výpovediach poškodeného týkajúce sa spôsobu napadnutia a doby, po ktorú sa mala obžalovaná v priebehu konfliktu v jeho byte zdržiavať.

Vzhľadom na uvedené, ako aj ďalšie okolnosti v dôvodoch napadnutého rozhodnutia uvedené, dospel prvostupňový súd k záveru, že nebolo nepochybné preukázané, že skutok uvedený v obžalobe sa stal.

Keďže okresný súd pri hodnotení dôkazov postupoval v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku, teda vyhodnotil dôkazy podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne a na základe toho urobil logicky odôvodnené závery, nemôže krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe vnútorného presvedčenia vyhodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Krajský súd v takom prípade nemôže napadnutý rozsudok zrušiť, pretože nemôže okresnému súdu dávať záväzne pokyny k tomu, ako má vykonané dôkazy hodnotiť a k akému záveru má vyhodnotením dôkazov dospieť.

Zrušenie rozsudku by prichádzalo do úvahy len vtedy, ak by sa okresný súd s niektorými dôkazmi nevysporiadal, ovplyvnil ich pri hodnotení a tak by sa závery, ku ktorým dospel vymykali logike.

To však napadnutému rozsudku vytknúť nie je možné, a preto nemožno ani považovať za dôvodné odvolanie okresného prokurátora.

Z uvedených dôvodov krajský súd odvolanie prokurátora v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.